

dohodě ve smlouvě ze dne 12. července 1922 a žalovaná strana to nechce uznat, nezbylo, než rozhodnouti o této sporné věci po provedení ústního jednání odvolacího (srovnej Hora l. c. str. 79). V dalším vzal odvolací soud provedenými důkazy za prokázáno, že žalovaná vzdala se výslovně práva odvolati se do rozsudku.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Odvolací soud odmítl odvolání jako nepřipustné, když provedl důkaz o sporné okolnosti, zda žalovaní smlouvou ze dne 13. července 1922 se vzdali svého práva, napadnouti rozsudek prvního soudu odvoláním, a zjistil, že žalovaní výslovně smluvili se žalobcem, že se vzdávají práva odvolati se z rozsudku okresního soudu, jemuž se podrobily obě strany pro všechny spory ze smlouvy ze dne 13. července 1922 vzniklé bez ohledu na výši předmětu sporu. Vzdání se práva k oprávněmu prostředku není podmíněno předcházejícím vydáním rozhodnutí, proti němuž by oprávný prostředek mohl býti uplatněn — jak stěžovatelé snaží se doličiti — nýbrž lze se vzdáti platně práva k odvolání i před vznikem sporu, ovšem jen smlouvou stran, jako se stalo v tomto případě, nikoli však jednostranně (srov. Hora: Čsl. civilní právo procesní III. díl, str. 24.)

Čís. 5772.

Pozemková reforma.

Přípustnost oprávných prostředků v řízení o vyklizení ze zabrané nemovitosti dlužno posuzovati dle předpisů o řízení nesporném. »Odevzdání« Šu 20 náhr. zák. jest provésti ve formách předepsaných v Šu 349 ex. ř. pro »přenechání«.

(Rozh. ze dne 17. února 1926, R I 105/26.)

Soud první stolice povolil proti pachtýři jakožto hospodařící osobě podle Šu 20 zák. ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 13. července 1922, čís. 220 sb. z. a n. a podle Šu 349 ex. ř. vyklizení a předání propachtovaných nemovitostí. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Pachtýř napadá rozhodnutí prvního soudce, poněvadž prý nebylo dbáno předpisů Šu 54 třetí odstavec ex. ř. o označení předmětu exekuce, § 54 poslední odstavec ex. ř. o potvrzení právní moci exekučního titulu, § 63 čís. 4 ex. ř. o označení částí majetkových k uspokojení vymáhajícího věřitele, poněvadž prý dále bylo žádáno a povoleno nejen vyklizení, nýbrž také předání nemovitostí a odevzdání jich v držbu Státního pozemkového úřadu proti ustanovením Šu 349 ex. ř. Soudní výpověď pachtýřova a povolení vyklizení a předání stalo se právoplatným. Označení parcel, které mají býti vyklizeny, jest postačitelé, ježto vymáhající věřitel před-

ložil k výkonu výtahy z pozemkových knih. § 349 ex. ř. připouští předání nebo vyklizení nemovitostí podle §u 20 zákona ze dne 13. července 1924, čís. 220 sb. z. a n. lze však žádati za vyklizení a předání v držbu, což bylo také povoleno. Tímto předáním nedochází ještě k převodu vlastnictví a pachtýř, který není vlastníkem, nemůže dobrovolným neb soudním vyklizením vůbec přenést vlastnictví. Pachtýř nemůže přenést po případě předati více práv než má sám, nedotýká se ho však nijak otázka, zda a jakým způsobem bylo nabyto vlastnického práva.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Co se týče přípustnosti dovolací stížnosti odkazuje se Státní pozemkový úřad, jenž má ovšem zájem na tom, znáti důvody přípustnosti, kdežto stěžovatel, byla-li stížnost za přípustnou uznána, jest interesován již jen na důvodech nevyhovujícího rozhodnutí — na zdejší známá mu již rozhodnutí čís. 4829 a 5137 sb. n. s., k nimž dodává se toto: Agenda pozemkové reformy jest pro obě strany; jak pro stát, tak pro účastného soukromníka tak veliké důležitosti, že zákonodárce všude, kde původně pořad stolic omezil na stolicí druhou stanoviv, že tato rozhoduje s konečnou platností, vždycky záhy potom toto omezení zrušil a stížnost i na třetí stolicí připustil. Tak bylo zrušeno toto omezení vymitěním slov »s konečnou platností« již v §u 17 posledního odstavce zákona o zajištění půdy drobným pachtýřům, jako později v §u 20 náhr. zák., §u 56 téhož zák. a jako byla v §u 46 poslední věta téhož zákona, která nepřipouštěla proti potvrzujícímu rozhodnutí druhé stolice dalšího opravného prostředku, změněna v ten rozum, že se i zde připouští stížnost k nejvyššímu soudu. Pouze v §u 76 (3) náhr. zák. nebylo to v novele čís. 220/22 změněno, poněvadž věc se stala uplynutím doby již bezpředmětnou. Mimo to, jak už v prvém z rozhodnutí shora citovaných doklady ze zákona dolíčeno, provádí se pozemková reforma, pokud účast v ní uložena soudům, naveskrze v nesporném řízení (§ 20 odst. (1), § 46 předposlední odstavec, § 47 (1), § 56 a § 76 (2) náhr. zák.), což platí i o agendě §u 2—4 náhr. zák., jež je dle povahy své zřejmě nesporným řízením, třeba to zde zákon výslovně nevytýkal a dále výslovně dle §u 24 (1) a (2) zákona ze dne 12. února 1920, čís. 118 sb. z. a n. o hospodaření na zabraném majetku pro soudní řízení tam zmíněné. Co zvláště se týče části I. c), t. j. §u 12—25 náhr. zák., jež jednájí o výpovědi a zároveň vtomně i o jejím exekučním provedení (§ 20 poslední odstavec), podává se z povahy věci, že nejen rozhodnutí o stížnosti do výpovědi, kde to § 20 (1) výslovně vytýká, nýbrž vůbec celé soudní řízení o výpovědi jest řízením nesporným, tak zejména její doručování a vyhlásování, a že to platí i o výpovědi dle §u 21 nájemcům a ze služebnosti bytu oprávněným. Celé řízení provádí se tedy zásadně v řízení nesporném, pročež praví § 20 (3) velmi příznačně, že vyklizení a odevzdání vypověděných nemovitostí na základě právní moci nabyvší výpovědi provede příslušný okresní soud dle předpisů exekučního řádu, t. j. že se to má dít ve formách exekučním řádem předepsaných,

tedy postupem vyznačeným v §u 349 ex. ř., ale tím není ničeho řečeno o povaze řízení. A na tom nic nemění, že dle stálé praxe nejvyššího soudu platí tu, pokud tomu předpisy a povaha pozemkové reformy nebrání, i mnohé jiné předpisy exekučního řádu, tak na př. některé případy odkladu exekuce, neboť používání předpisů (zásad) exekučního řádu nenese s sebou nutně, že by se tak mohlo státi jen v exekučním řízení v technickém smyslu, vždyť i dle §u 47 (1) náhr. zák. rozvrhové řízení děje se podstatně dle zásad, t. j. předpisů exekučního řádu, avšak přece výslovně v řízení nesporném, a všechna řízení s drobnými pachtýři děla se výlučně v řízení nesporném, ačkoli to vlastně byly spory, v nichž třeba bylo zjišťovati tak mnohé sporné otázky skutkové, což platí do slova i o řízení nesporném předepsaném pro výpovědi dle zákona o ochraně nájemníků. Z toho všeho vyplývá, že v duchu zákona dlužno přípustnost opravných prostředků i v otázce, o niž jde, posuzovati dle předpisů o řízení nesporném, tedy dle §u 16 nesp. říz. Ve věci samé však stížnost není důvodna. Pohybuje se číře v okruhu slovíčkářských vývodů, majíc za to, že »přenechání« §u 349 ex. ř. je něco jiného než »odevzdání« §u 20 náhr. zák., prvé že bylo žádáno a mohlo býti povoleno, ale povoleno nebylo, druhé pak že proti stěžovateli jako pachtýři povolití nelze, to že by, jak v prvé stížnosti prováděno, bylo možno povolití jen proti vlastníku. Stížnost přehlíží, že § 20 užívaje výrazu »odevzdání« (»předání«), avšak odkazuje při tom na předpisy exekučního řádu, t. j. na § 349, jenž užívá výrazu »přenechání«, nechce tím říci nic jiného, než že se ono odevzdání §u 20 provede ve formách předepsaných v §u 349 ex. ř. pro přenechání, že oba výrazy jsou stejnoznačné. Zkrátka exekuce se musí provésti dle §u 349 ex. ř., ať si to už kdo jmenuje tak nebo onak.

Čís. 5773.

Kupitel (na Slovensku) nebyl po vydání nařízení ze dne 6. února 1919, čís. 57 Sb. z. a n. oprávněn platiti tuzemskému prodávajícímu prostřednictvím maďarské poštovní spořitelny, třebaž prodávatel nebyl přiložil k fakturám složenky československé poštovní spořitelny, aniž jinak upozornil kupitele, že nechce, by mu bylo nadále placeno prostřednictvím maďarské poštovní spořitelny, jak se dosud dalo.

(Rozh. ze dne 18. února 1926, Rv I 1692/25.)

Mezi žalující baňskobystrickou firmou a žalovanou chrudimskou firmou bylo obchodní spojení. Žalobu, již ona na této domáhala se zaplacení 67.230 Kč 25 h, procesní soud prvé stolice zamítl. **Důvody:** Opisy složných lístků maďarské poštovní spořitelny v Budapešti a dopisem ředitelství pošt a telegrafů v Bratislavě zjišťuje soud, že dne 19. února 1919 byly u poštovního úřadu v Baňské Bystřici vklady 17.230 K 25 h a 50.000 K na účet čís. 4729 u maďarské poštovní spořitelny v Budapešti vplaceny a že pro převzetí zmíněných vkladů nebylo tehdy překážky, poněvadž peněžní styk poštovních úřadů na Slovensku